

залежав від конкретної суспільної ситуації в тій чи іншій країні, інших складових. Проблеми свідомого й несвідомого авторства розглядали у своїх працях Зігмунд Фройд, Карл Юнг, видатний лінгвіст Олександр Потебня (до речі, наш земляк, народився на Роменщині), Іван Франко, серед сучасних дослідників Мішель Фуко, Леві-Стросс, інші.

У даній роботі досліджуються деякі аспекти проблеми свідомого і несвідомого авторства в журналістиці.

МЕЖІ ВИКОРИСТАННЯ НЕЙРО-ЛІНГВІСТИЧНОГО ПРОГРАМУВАННЯ В ЖУРНАЛІСТИЦІ

Доп - Попова С., група ЖТ –41.
Наук. кер. - ст. викл. Чубур В.В.

Нейро-лінгвістичне програмування – це самостійна область знань, яка розглядає структуру суб'єктивного досвіду людей, їх розумові і поведінкові стратегії, моделювання і навчання успішним стратегіям. Зміст комунікації для журналіста – в отриманні певної реакції реципієнта (читача, глядача, слухача). Визначення меж допустимого використання такої психотехніки, як НЛП, в засобах масової інформації, надактуальна проблема взагалі, а за умов демократичного суспільства особливо, адже воно передбачає і гарантує певні права і свободи особистості, які при необмеженому використанні НЛП можуть бути порушені. Цій проблемі і присвячується дана робота.

Великий вплив на результат комунікації має форма повідомлення, а не його зміст: лише одна шоста частина сприйняття інформації передається змістом повідомлення, п'ять шостих – формою. Знання *карти* іншої людини (у даному випадку реципієнта) дозволяє оперувати у світі близьких для неї понять, Для найкращого сприйняття газетної статті, радіо чи TV-передачі необхідно точно знати, які використовувати вирази, щоб інформаційний продукт зацікавив якомога більше реципієнтів. Або, скажімо, при безпосередньому спілкуванні з

людиною, у якої береться інтерв'ю, також важливо знати, який канал сприйняття у співбесідника преувалює. Але, крім прийнятих у конкретному суспільстві законів та правил (до речі, в декількох штатах США використання НЛП законодавчо обмежене), існують ще й загальнолюдські.

Наскільки допустиме втручання у внутрішній світ людини (як масової, так і окремої) для журналіста - проблема досить нова для журналістикознавства.

РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ЮРИДИЧНОЇ ЛЕКСИКОГРАФІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ ХХ СТОЛІТТЯ

Доп. - Мазна І., студ.
Сумської філії НУВС.
Наук.кер. - доц. Василенко В.А.

Історія формування української юридичної термінології бере свій початок із часів Київської Русі й продовжується протягом багатьох століть. Як відомо, правничі терміни фіксувалися в грамотах, актах, ізборниках, судовниках та інших документах. Згодом з'явилася потреба у виданні окремих лексикографічних праць, де подавалася б юридична термінологія, оскільки вона входила й до реєстру українських словників загальнономовного типу.

Значним поштовхом до видання першого словника юридичної термінології, як вказує Т.Кульчицька, стало прийняття Конституції (перша половина ХІХ ст.), згідно з якою всі народи, що входили до колишньої Австро-Угорської Імперії, проголошувалися рівноправними. Для масового поширення законів Конституції створювалися комісії з опрацювання юридичної термінології мовами, якими користуватися в імперії, у тому числі українською.

У 1893 р. у Львові К. Левицький упорядкував і видав "Німецько-руський словар висловів правничих і адміністраційних". Джерелами для словника К.Левицького були пам'ятки давньоруського права, твори руського письменства, в яких уживалася юридична лексика, словники О.Партицького,